

Het Boek Daniël - Nummer Honderdtweeëntwintig

De onthulling van de waarheid: een reis door Daniël 11 en de schudding van Gods volk

Jeff Pippenger
2024-03-07

Toen het licht van Daniël hoofdstuk elf, verzen veertig tot en met vijfenveertig, in de tijd van het einde in 1989 werd ontzegd, boden de vijanden van de waarheid een tegenstand die God in staat stelde waarheden te openbaren ter verdediging van de fundamentele uitgangspunten van de passage in het boek Daniël, die vervolgens het onderwerp en middelpunt van Satans aanvallen werd. Die controverse over waarheid en dwaling in die geschiedenis werd door de Heilige Geest gebruikt om bepaalde profetische regels te identificeren die de kennis die was ontzegd verder zouden doen toenemen en daarna de laatste generatie van de geschiedenis der aarde op de proef zouden stellen. Wij hebben de „drievoudige toepassingen van profetie” overwogen en die toepassingen aangewezen als een primaire regel die werd geopenbaard uit het proces van tegenstand dat in die voorbije dagen door Satan werd aangedragen. Dat omstreden proces wordt door Zuster White aangeduid als de „schudding”.

„Ik werd gewezen op de voorzienigheid van God onder Zijn volk en er werd mij getoond dat elke beproeving, door het louterende, reinigende proces gebracht over belijdende christenen, bewijst dat sommigen schuim zijn. Het fijne goud komt niet altijd tevoorschijn. In elke godsdienstige crisis bezwijken sommigen onder de verzoeking. De schudding van God blaast menigten weg als dorre bladeren. Voorspoed vermenigvuldigt een menigte belijders. Tegenspoed zuivert hen uit de gemeente weg. Als klasse zijn hun geesten niet standvastig bij God. Zij zijn uit ons uitgegaan, omdat zij niet uit ons zijn; want wanneer verdrukking of vervolging ontstaat om des woords wil, worden velen geërgerd.” Testimonies, volume 4, 89.

Het „schudden” wordt teweeggebracht wanneer de waarheid door de Leeuw uit de stam van Juda wordt ontzegd en daarna wordt ingevoerd.

„Ik vroeg naar de betekenis van de schudding die ik had gezien, en mij werd getoond dat zij veroorzaakt zou worden door het duidelijke getuigenis, opgeroepen door de raad van de Getrouwe Getuige aan de Laodicenzen. Dit zal zijn uitwerking hebben op het hart van degene die het ontvangt, en het zal hem ertoe brengen de standaard te verheffen en de duidelijke waarheid te verkondigen. Sommigen zullen dit duidelijke getuigenis niet verdragen. Zij zullen zich daartegen verheffen, en dit is wat een schudding onder Gods volk zal veroorzaken.” Early Writings, 271.

De introductie van „waarheid” veroorzaakt altijd een schudding, en de waarheid die in 1989 werd ontzegd, deed precies dat. Een van de voordelen van de weerstand die tegen de waarheid werd ingebracht, was de ontwikkeling van een geheel van regels om de toename van kennis vast te

stellen gedurende de jaren die volgden op 1989. De ontwikkeling van de regels loopt parallel met de ontwikkeling van een geheel van regels in de periode van de Millerieten. Al de drievoudige toepassingen van de bijbelse profetie dragen bij tot de helderheid van de gebeurtenissen van de laatste dagen.

De drievoudige toepassingen van Rome en Babylon leggen de verhouding vast tussen de vrouw en het beest waarop zij rijdt en waarover zij heerst gedurende de geschiedenis van de zondagswetcrisis, die tevens de geschiedenis is van Gods uitvoerend oordeel over de hoer van Babylon.

De drievoudige toepassingen van „de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond”, en ook van „Elia”, identificeren het werk en de boodschap in de twee perioden die de sluiting van de genadetijd in de laatste dagen illustreren. De eerste periode begint met de eerste stem van Openbaring hoofdstuk achttien, die het begin voorstelt van het onderzoekend oordeel over de levenden voor het Laodiceïsche adventisme, en de laatste periode begint met de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien, die het uitvoerende oordeel over de hoer van Babylon voorstelt.

De drievoudige toepassingen van Rome en Babylon vertegenwoordigen de uiterlijke geschiedenis van Gods volk in de laatste dagen, terwijl de drievoudige toepassingen van Elia en de boodschapper die de weg bereidt de innerlijke geschiedenis van Gods volk in de laatste dagen vertegenwoordigen. De drievoudige toepassing van de drie Weeën duidt de boodschap aan die door beide perioden heen loopt, welke tezamen de afsluitende periode van het oordeel vertegenwoordigen, die begint met het huis van God en zich daarna uitstrekt over hen die buiten Gods huis zijn. De drie Weeën wijzen erop dat de islam de boodschap van de late regen is, en tevens het werktuig van het oordeel dat God gebruikt tegen hen die de aanbidding van de zon aan de gehele mensheid opleggen. Het einde van het oordeel vertegenwoordigt „de dagen van Gods wraak”, zowel over Zijn afvallige kerk als over de goddelozen buiten Zijn kerk.

Toen Jezus Zijn bediening in de gemeente te Nazareth voor het eerst begon, gebruikte Hij Jesaja hoofdstuk eenenzestig om Zijn bediening, boodschap en werk te omschrijven, waaronder de aanduiding van de tijd van Gods wraak begrepen was. Zijn bediening, boodschap en werk waren een voorafbeelding van de bediening, boodschap en het werk van de honderd vierenveertigduizend, want zij volgen profetisch het Lam, waar Het ook heengaat.

De Geest van de Heere HEERE is op mij, omdat de Heere mij gezalft heeft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om de gebrokenen van hart te verbinden, om voor de gevangenen vrijlating uit te roepen en voor de gebondenen opening van de gevangenis; om uit te roepen het welbehagenjaar van de Heere en de dag der wraak van onze God; om allen die treuren te troosten; om te beschikken ten behoeve van hen die treuren in Sion, dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor rouw, een lofgewaad voor een benauwde geest; opdat zij genoemd worden terebinten der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde. En zij zullen de oude puinhopen herbouwen, de verwoestingen van vroeger doen verrijzen, en de verwoeste steden herstellen, de verwoestingen van vele geslachten. En vreemden zullen gereedstaan en uw kudden weiden,

en zonen van buitenlanders zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn. Maar gij zult genoemd worden: Priesters des Heeren; men zal u noemen: Dienaren van onze God; gij zult het vermogen der heidenvolken eten, en in hun heerlijkheid zult gij roemen. Jesaja 61:1–6.

Jezus werd gezalfd bij Zijn doop, en die wegmarkering is een type van 11 september 2001, toen de zalving van de Heilige Geest begon neer te dalen op hen die erkenden dat de uitstorting van de late regen in de laatste dagen voorafgeschaduwd was door de geschiedenis van de Millerieten, die de oude puinhopen waren die de honderd vierenveertigduizend opnieuw zouden opbouwen, zodra zij waren teruggekeerd naar Jeremia's oude paden.

De boodschap van Christus' gerechtigheid uit de opstand van 1888 werd opnieuw tegenwoordige waarheid, en de boodschap uit de opstand van 1888 was de blijde tijding die de kracht heeft om gebroken harten te verbinden, maar die machteloos is om de verharde harten te openen van hen die ogen hebben om te zien, maar niet waarnemen, en die oren hebben om te horen, maar niet verstaan. De boodschap van Christus' gerechtigheid uit de opstand van 1888 was ook de boodschap aan Laodicea die toen opnieuw kwam om de gevangenisdeur te openen voor hen die gevangenen van de zonde waren, door Hem die de macht heeft deuren te openen die geen mens kan openen, en deuren te sluiten die geen mens kan sluiten.

Op 11 september 2001 moesten degenen die die blijde boodschap zouden brengen, ook het welbehagen-jaar des Heeren en de dag van Gods wraak verkondigen. Het jaar van des Heeren welbehagen begon eveneens in die tijd, en Hij is ten volle bereid de bekering van een Laodiceeër aan te nemen, totdat de dag van Gods wraak aanbreekt bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. Dan zal Zijn wraak geopenbaard worden over een kerk die weigerde de tijd harer bezoeking te kennen, en tegelijkertijd begint het voortschrijdende oordeel over de hoer van Babylon.

Op de dag van Zijn welbehagen belooft Hij allen te vertroosten die treuren, en degenen die in Jeruzalem treuren, worden uitgebeeld in Ezechiël hoofdstuk negen. Hun vertroosting wordt teweeggebracht door de Trooster, door de ontvangst van de boodschap van de late regen, die dan over hen wordt uitgestort. Maar alleen indien zij de regen herkennen. Zodra zij de Trooster bezitten en het werk volbrengen van het herbouwen van de oude puinhopen, door middel van de methodiek van „regel op regel”, hetgeen in de passage van Jesaja wordt geïllustreerd als het werk van het leggen van de lijn der profetie die de verwoesting van de gewijde geschiedenis voorstelt, op een andere lijn der profetie die een verwoesting uitbeeldt. In dat werk doen zij de verwoestingen van vele geslachten herrijzen. Dan zullen de „vreemdelingen” antwoorden op hen die treuren, die als een banier worden opgericht, opdat de vreemdelingen die zien.

Christus' verkondiging van Zijn werk en bediening, zoals uiteengezet in Jesaja hoofdstuk eenenzestig, is het werk en de bediening van de honderdvierenveertigduizend. Dat werk is geïllustreerd in de heilige hervormingsbewegingen, en in 1989 brak de tijd van het einde aan die alle voorgaande “tijden van het einde” hadden voorafgeschaduwd. Zoals één vers, Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, werd aangeduid als het fundament en de centrale zuil van de Milleritische beweging, zo is het vers dat het fundament en de centrale zuil vormt van de beweging

van Future for America Daniël hoofdstuk elf, vers veertig. Voor de Millerieten werd het licht van de centrale zuil voorgesteld als het licht van het visioen van de rivier de Ulai, en voor de beweging van Future for America werd het licht van de centrale zuil voorgesteld als het licht van het visioen van de rivier de Hiddekel.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De visioenen die hij zag aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zijn nu bezig in vervulling te gaan, en alle voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.

Het licht van beide visioenen die door de twee rivieren worden voorgesteld, is met elkaar verbonden en gaat in de laatste dagen in vervulling. Hun onderlinge „verbinding” stelt de vereniging van het menselijke en het goddelijke voor, hetgeen de boodschap is die Zuster White herhaaldelijk aanduidt als de boodschap van Christus, in de context dat de mensheid, verenigd met de goddelijkheid, niet zondigt. De twee rivieren stellen juist die verbinding voor.

“Niets minder dan volmaakte gehoorzaamheid kan voldoen aan de maatstaf van Gods eis. Hij heeft Zijn eisen niet onbepaald gelaten. Hij heeft niets geboden dat niet noodzakelijk is om de mens in harmonie met Hem te brengen. Wij moeten zondaren wijzen op Zijn ideaal van karakter en hen leiden tot Christus, door Wiens genade alleen dit ideaal bereikt kan worden.

„De Heiland nam de zwakheden van de mensheid op Zich en leidde een zondeloos leven, opdat de mensen niet zouden vrezen dat zij vanwege de zwakheid van de menselijke natuur niet zouden kunnen overwinnen. Christus kwam om ons ‘deelgenoten van de goddelijke natuur’ te maken, en Zijn leven verkondigt dat de mensheid, verenigd met de goddelijkheid, geen zonde bedrijft.

„De Heiland overwon om de mens te tonen hoe hij kan overwinnen. Alle verzoeken van Satan tegemoet tredend, beantwoordde Christus met het woord van God. Door te vertrouwen op Gods beloften ontving Hij kracht om Gods geboden te gehoorzamen, en de verzoeker kon geen enkel voordeel behalen. Op iedere verzoeking luidde Zijn antwoord: ‘Er staat geschreven.’ Zo heeft God ons Zijn woord gegeven waarmee wij het kwaad kunnen weerstaan. Zeer grote en kostbare beloften zijn ons geschonken, opdat wij daardoor ‘deel zouden krijgen aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is.’ 2 Peter 1:4.

„Zeg tegen de verzochte dat hij niet moet zien op omstandigheden, op de zwakheid van het eigen ik, of op de macht van de verzoeking, maar op de kracht van Gods woord. Al zijn sterkte is de onze. ‘Uw woord,’ zegt de psalmist, ‘heb ik in mijn hart geborgen, opdat ik niet tegen U zondige.’ ‘Door het woord van Uw lippen heb ik mij bewaard voor de paden van de verderver.’ Psalm 119:11; 17:4.” The Ministry of Healing, 181.

De toename van kennis in 1798 en in 1989 vertegenwoordigde een ontzegeling van Gods profetisch Woord. Zijn Woord verschaft de kracht om te overwinnen zoals Hij overwon, en „Zijn leven verklaart dat de mensheid, verenigd met de godheid, geen zonde bedrijft.” Het visioen van de rivier de Ulai is het marah-visioen van Zijn verschijning, dat wordt voorgesteld door de profetie

van de tweeduizend driehonderd dagen. Het visioen van de rivier de Hiddekel is het chazon-visioen van de profetische geschiedenis, dat wordt voorgesteld door de profetie van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren. Het marah-visioen vertegenwoordigt de godheid en het chazon-visioen vertegenwoordigt de mensheid.

Beide rivieren van het oude Sinear, namelijk de Ulai en de Hiddekel, of wat heden ten dage bekendstaat als de Tigris en de Eufraat, vloeien uiteindelijk samen in de waterweg van de Sjatt al-Arab in het zuiden van Irak, en de Sjatt al-Arab mondt vervolgens uit in de Perzische Golf. Jezus gebruikt het stoffelijke en natuurlijke om het geestelijke uit te beelden, en de visioenen die verbonden zijn met de twee rivieren, welke thans in vervulling gaan, beelden een verbinding uit van het menselijke en het goddelijke die plaatsvindt terwijl zij het einde van hun tocht naar de zee naderen. Deze waarheid wordt vastgesteld aan het begin van de twee profetieën die worden voorgesteld door de twee visioenen van Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien. Het ene visioen is de vraag, het andere is het antwoord, en logischerwijs kunnen zij niet van elkaar worden gescheiden.

Het visioen van de mensheid, dat het vertreden van het heiligdom en het heerleger identificeert, begon in het jaar 677 v.Chr., en het visioen van de goddelijkheid, dat de verschijning van Christus identificeert, begon in het jaar 457 v.Chr. De verbinding van goddelijkheid en mensheid wordt voorgesteld door de tweehonderdtwintig jaar, die de twee beginpunten van de twee visioenen met elkaar verbinden. Tweehonderdtwintig is een symbool van „de verbinding van de mensheid met de goddelijkheid” en wordt eveneens voorgesteld door de verbinding van de toename van kennis ten tijde van het einde in 1798, met de toename van kennis ten tijde van het einde in 1989.

De geformaliseerde boodschap die voortkwam uit de vermeerdering van kennis in 1798, werd voor het eerst door Miller gepresenteerd in 1831 (en vervolgens in 1833 in de krant Vermont Telegraph). 1831 ligt tweehonderdtwintig jaar na de publicatie van de King James Bible in het jaar 1611. De King James Bible vertegenwoordigde een tweevoudig document van het Oude en het Nieuwe Testament. Het begin en het einde van de periode van tweehonderdtwintig jaar „verbonden” een goddelijke publicatie met een menselijke publicatie. De informatie van de menselijke publicatie was afgeleid van het goddelijke licht dat ontzegeld werd ten tijde van het einde in 1798, en vervolgens werd geformaliseerd door het werk van een menselijk instrument, dat ermee begonnen was deze in 1831 te publiceren. Het was een goddelijke publicatie, met een goddelijk verzegelde boodschap, die daarna door de mensheid werd ontzegeld en vervolgens door een menselijk instrument werd gepresenteerd. Het Hebreeuwse woord dat in Gods woord met „publish” is vertaald, betekent uitroepen tot schreeuwen (tot), vermaard zijn, gast, uitnodigen, vermelden, naam (geven), prediken, verkondigen, uitspreken, publiceren. Miller begon zijn boodschap in 1831 te publiceren, en in 1833 werd zij letterlijk gepubliceerd in de Vermont Telegraph.

De geformaliseerde boodschap die voortkwam uit de vermeerdering van kennis in 1989, werd voor het eerst gepubliceerd in 1996 (in het tijdschrift The Time of the End), tweehonderdtwintig jaar na de publicatie van de twee heilige documenten die bekendstaan als de Onafhankelijkheidsverklaring in 1776 (en daarna de Grondwet van de Verenigde Staten) in 1789. Het begin en het einde van de

tweehonderdtwintig jaar verbinden goddelijkheid met menselijkheid, en wel door de publicatie van de twee goddelijke documenten, beginnend in 1776. Toen het boek Daniël aan het einde der tijden in 1989 werd ontzegeld, werd de geformaliseerde boodschap, die tot stand was gebracht door het werk van een menselijk instrument, in 1996 gepubliceerd. De volgorde was: een goddelijke publicatie, vervolgens een ontzegeling, en daarna een menselijke publicatie.

In beide eindtijden worden de drie stappen van de waarheid geïdentificeerd. Beiden beginnen met een goddelijke publicatie als de eerste stap, en een menselijke publicatie die een goddelijke boodschap verklaart, is de laatste stap. De middelste stap is wanneer de Leeuw uit de stam van Juda de goddelijke boodschap voor die specifieke geschiedenis ontsluit, en daarna een menselijk werktuig kiest om het licht te verzamelen dat uit het goddelijke document werd ontsloten. Wanneer die ontsluiting plaatsvindt, wordt opstand geopenbaard door de goddelozen die de toename van kennis niet begrijpen. Aldus wordt een goddelijke publicatie voorgesteld door de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, wordt de toename van kennis voorgesteld door de dertiende letter, waar opstand wordt geopenbaard, en is de menselijke publicatie van de bijzondere goddelijke boodschap voor die geschiedenis de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet; en gezamenlijk betekenen de drie letters “waarheid”.

De visioenen van de rivieren de Ulai en de Hiddekel, die thans in vervulling zijn, tonen aan dat in de laatste dagen de vermeerdering van kennis uit beide rivieren samenkomt om te bewijzen dat goddelijkheid, verenigd met menselijkheid, niet zondigt. Daniël ontving het visioen dat de verschijning van Christus aan het einde van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar in 1844 voorstelt, terwijl hij zich bij de rivier de Ulai bevond.

En ik zag in een gezicht; en het geschiedde, toen ik zag, dat ik in Susan, de burcht, was, die in het gewest Elam is; en ik zag in een gezicht, en ik was aan de rivier de Ulai. Daniël 8:2.

Daniël ontving het visioen dat het visioen van de tweeduizend vijfhonderdtwintig jaren van de profetische geschiedenis vertegenwoordigt, terwijl hij zich aan de rivier de Hiddekel bevond.

En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, terwijl ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, namelijk de Hiddekel. Daniël 10:4.

Daarna duidde Gabriël in vers veertien het doel aan van het chazon-visioen bij de rivier de Hiddekel.

Nu ben ik gekomen om u inzicht te geven in wat uw volk in de laatste dagen zal overkomen; want het gezicht ziet nog op vele dagen. Daniël 10:14.

Het visioen dat bij de rivier de Ulai werd gegeven, duidt op Christus' „verschijning” (goddelijkheid) toen Hij op 22 oktober 1844 plotseling tot Zijn tempel kwam. Het stelde de „goddelijkheid” voor die op die datum de tempel van de Millerieten (menselijkheid) binnenging voor de Grote Verzoendag; de dag van de verzoening, dat wil zeggen de dag van „eenwording”, stelt de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid voor. Het visioen dat bij de rivier de Hiddekel werd gegeven, duidt aan wat Gods volk (menselijkheid) in de laatste dagen zal overkomen.

Het begin van het visioen van de „verschijning” was het jaar 457 v.Chr. Tweehonderdtwintig jaar na de profetische periode die de vertreding van het heiligdom en van de schare aanduidde, welke begon in 677 v.Chr. Het einde van de tweehonderdtwintig jaren die bij het beginpunt van de twee visioenen met elkaar verbonden waren, werd gemarkeerd door de Wonderbare Tellenaar, die in Habakuk 2:20 ook de Wonderbare Taalkundige is.

Maar de HEERE is in Zijn heilige tempel; laat de ganse aarde zwijgen voor Zijn aangezicht.
Habakuk 2:20.

De verbinding tussen menselijkheid en goddelijkheid, die in het begin werd voorgesteld door de beginpunten van de twee profetieën, werd bij hun wederzijdse eindpunten geïdentificeerd door het hoofdstuk en vers dat de verschijning beschreef van de goddelijkheid die plotseling kwam tot de tempel die Hij had opgebouwd gedurende de zesenzeventig jaren die begonnen in de tijd van het einde in 1798 en zesenzeventig jaar later eindigden op 22 oktober 1844.

Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? Indien iemand de tempel Gods schendt, die zal God te gronde richten; want de tempel Gods is heilig, welke tempel gij zijt. 1 Korintiërs 3:16, 17.

Op 22 oktober 1844 stelde Habakuk, overeenkomstig het visioen van de „verschijning”, vast dat de Heere in Zijn heilige tempel was. Hij had de tempel die gedurende tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar verwoest en vertreden was geweest, in zesenzeventig jaar opgericht.

En spreek tot hem, zeggende: Zo spreekt de HEERE der heerscharen: Zie, de Man Wiens Naam is de SPRUIT; Hij zal uit Zijn plaats uitspruiten, en Hij zal de tempel des HEEREN bouwen. Ja, Hij zal de tempel des HEEREN bouwen; en Hij zal de heerlijkheid dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon; en Hij zal Priester zijn op Zijn troon; en de raad des vredes zal tussen die beiden zijn. En de kronen zullen voor Helem, en voor Tobia, en voor Jedaja, en voor Hen, de zoon van Zefanja, tot een gedachtenis zijn in de tempel des HEEREN. En die verre zijn, zullen komen en bouwen in de tempel des HEEREN, en gij zult weten dat de HEERE der heerscharen Mij tot ulieden gezonden heeft. En het zal geschieden, indien gij naarstiglijk zult gehoorzamen aan de stem van de HEERE, uw God. Zacharia 6:12–15.

In Johannes 2:20, nadat Christus de tempel had gereinigd, hetgeen volgens zuster White een vervulling was van Maleachi hoofdstuk drie, evenals 22 oktober 1844, kwam de Boodschapper van het verbond plotseling tot Zijn tempel.

Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem doen verrijzen. Toen zeiden de Joden: Zesenzeventig jaar is aan deze tempel gebouwd, en Gij zult hem in drie dagen doen verrijzen? Maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam. Johannes 2:19–20.

Ter vervulling van Maleachi hoofdstuk drie kwam Christus plotseling tot Zijn tempel toen Hij de tempel reinigde aan het begin van Zijn bediening in Johannes hoofdstuk twee, hetgeen een voorafbeelding was van 22 oktober 1844. De tempelreiniging door Christus in Johannes hoofdstuk twee, en 22 oktober 1844, waren een vervulling van Maleachi hoofdstuk drie. In Johannes

hoofdstuk TWEE en vers TWINTIG wordt ons meegedeeld dat de menselijke tempel in zesenvestig jaar was opgericht, en dat de goddelijke tempel in drie dagen werd opgericht. De menselijke tempel wordt slechts dan Habakuks „heilige tempel” wanneer de godheid plotseling daarin komt, zoals dit op 22 oktober 1844 geschiedde, want godheid verenigd met menselijkheid zondigt niet. De visioenen van de twee grote rivieren van Sinear vertegenwoordigen de waarheid dat menselijkheid verenigd met godheid niet zondigt.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing van vers veertig van Daniël hoofdstuk elf voortzetten.

Ook gij wordt, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, Gode welgevallig door Jezus Christus. 1 Petrus 2:5.